

de tweede sekse*feminisme is een revolutie*

Tijd om te sprekenGeplaatst op 18 oktober, 2014 door tweedesekse*Een bijdrage door S.*

Tijd om te spreken.

Ik ben razend. En ik moet het kwijt. Want soms is het goed om kwaad te zijn. Zeker als je altijd al je mond houdt uit angst de ander kwetsen, terwijl die ander hier dan weer geen reet om lijkt te geven ...

Ik ben kwaad op hem. En op mezelf. En op deze hele verdomde machocultuur. We hebben net een zware discussie gehad. De vader van mijn kind en ik. Hij is zes maanden in het buitenland aan het werken terwijl ik in België ben met ons kind (dit al voor de tweede keer sinds haar geboorte).

Hij zei dat ik, terwijl hij hard aan het werken is, gewoon denk aan plezier maken. En dat omdat ik met vrienden (en mijn dochter) enkele dagen naar Berlijn ging om een goede vriendin van ons te bezoeken. Hij vraagt zich af waarom ik mijn tijd moet vullen met reizen, in plaats van een 'klein jobke' te vinden zoals poetsen bijvoorbeeld.

Ik ben zo enorm kwaad.

Ik neem het leeuwendeel van de verantwoordelijkheden om een kind op te voeden op mij. En daarbij word ik nog eens geconfronteerd met zijn ondankbaarheid en zijn veronderstelling dat ik eigenlijk niets doe, dat ik beter een 'klein jobke' zoals poetsen zou moeten doen.

Het is niet alsof ik niet voor mijzelf kan zorgen. Ik neem foto-opdrachten aan en ik ben perfect in staat om mijzelf en mijn dochter financieel te onderhouden. Ik betaal zelf zo goed als alle onkosten voor haar. Dat doe ik vooral ook door eenvoudig te leven, want het is niet makkelijk om veel te werken wanneer je ook alleen voor een kind zorgt.

Begrijp me niet verkeerd, ik zie ons kind doodgraag, en ik geniet er enorm van haar te zien opgroeien. Maar ze is nu bijna twee jaar oud en hij heeft nog nooit één dag alleen voor haar gezorgd. En als ik hem zeg dat ik het daar wel moeilijk mee heb, is zijn antwoord dat ik aan het zagen ben en dat dat de dingen er niet beter op zal maken. Maar weet je wat de dingen er beter op zou maken? Dat hij zou toegeven dat het inderdaad moeilijk is alleen, en dat hij zijn verantwoordelijkheid als vader zou opnemen. Hij zegt teleurgesteld te zijn in mij, dat ik niet iets meer kan doen waardoor ik wel zou kunnen ontploffen!

Elke dag van de afgelopen 22 maanden (oké, in totaal heb ik toch wel zo'n 6 dagen 'vrij' gehad) heb ik zoveel tijd en energie gestoken in de zorg voor mijn dochter:

wassen, voeden, troosten, 's nachts opstaan, haar verschonen, haar de hele dag bezig houden, ...

En zelfs wanneer hij niet werkt, laat hij dat grotendeels aan mij over. Alsof dat maar normaal en 'natuurlijk' is. Hij steekt er at en toe wel tijd en energie in als hij er is, maar dan gewoon zoals sommige vrienden of familie dat zouden doen, volledig vrijblijvend. Hij begint al te klagen tegen mij als ik hem vraag haar even mee te nemen naar de winkel. En het ergste vind ik het gevoel dat mijn inspanningen totaal niet gezien, niet gewaardeerd worden. Dat het allemaal zo vanzelfsprekend lijkt. Terwijl een kind alleen opvoeden je leven helemaal omgooit, je er heel wat vrijheid voor moet laten en je vaak jezelf op de tweede plaats moet zetten. Een kind alleen opvoeden of met twee, maakt een wereld van verschil.

Ik schrijf niet om hem slecht te maken. Uiteindelijk is hij de man waar ik van hou en heel veel om geef, en heeft hij veel kwaliteiten en een prachtig hart. Natuurlijk ligt de fout niet alleen bij hem. Ik zal ook moeten veranderen. Ik heb veel te lang geaccepteerd en gezwegen. Te weinig vertrouwd op mijn innerlijke stem, die me zei dat het niet eerlijk was. En ik heb nog veel te veel de neiging om 'mijn man' te behagen, om een goede vrouw te willen zijn die het waard is om geliefd te zijn. En er is natuurlijk de maatschappij. Die de meisjes opvoedt met poppen en de jongens met autootjes. Die er niet om lijkt te geven hoeveel kinderen enkel en alleen door hun moeders opgevoed worden en hierin hun verantwoordelijkheid nemen. N is zelf één van hen, zijn moeder heeft haar (vier!) kinderen in haar eentje grootgebracht.

Maar vanaf vandaag beloof ik mezelf dat het genoeg geweest is. Ik ga mijn mond opendoen en zeggen waar ik in geloof. Ik stop met het stemmetje te volgen dat me vertelt dat ik moet zwijgen, dat het niet belangrijk is te spreken en op te komen voor mijn mening. Ik ga stoppen met mezelf te onderdrukken en te kwetsen uit angst de ander niet te kwetsen (als de situatie oneerlijk, natuurlijk).

Ik kan opkomen voor mezelf, ook tegenover mensen die luider schreeuwen en sterker zijn dan ik. En dat zal ik doen.

Ik ben mijn vriendin dankbaar, die me deze oneerlijke situatie zo goed deed inzien. Die me hielp om mijn eigen frustratie te begrijpen. Dankbaar voor de zines die ik de laatste dagen heb gelezen en die me meer zelfvertrouwen en kracht hebben gegeven om voor mezelf op te komen.

We zouden elkaar moeten steunen, nooit onze ogen sluiten voor wat onrechtvaardig is. Durven spreken en samen proberen om van deze wereld een plek te maken die mooier is en waar er gelijkheid heerst.

[About these ads](#)

You May Like

- 1.

Share this:

3 bloggers like this.

Gerelateerd

[Even voorstellen: licanropa](#)
In "Feminisme"

[Even voorstellen - tikara](#)
In "Algemeen"

[Van Golven naar een Overstroming: een
Introductie tot het Verleden en Heden van
het Feminisme](#)
In "Actie"

Volg

Dit bericht werd geplaatst in [Feminisme](#) en getag

**Volg de tweede
sekse"**

ap. Maak dit favoriet [permalink](#).

de tweede sekse

Het Twenty Ten thema. Maak een gr

Ontvang elk nieuw bericht
direct in je inbox.

Doe mee met 107 andere volgers

Build a website with [WordPress.com](#)